

KÚRIA

Bfv.II.1424/2015/9.szám

A Kúria Budapesten, a 2016. év március hó 9. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A rablás büntette miatt I. rendű terhelt és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű, II. rendű és IV. rendű terhelt külön-külön védője által benyújtott felülvizsgálati indítványokat elbírálv a Debreceni Törvényszék 9.B.349/2010/176. számú ítéletét és a Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Bf.II.9/2015/37. számú ítéletét I. rendű, II. rendű és IV. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I.

A Debreceni Törvényszék a 2014. november 21. napján tartott tárgyaláson meghozott és kihirdetett 9.B.349/2010/176. számú ítéletével

- I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki 1 rendbeli felbujtóként elkövetett rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont]. Ezért őt - mint különös visszaesőt - 6 év börtönbüntetésre és mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra ítélte;

- II. rendű terheltet bűnösnek mondta ki 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont,

(3) bekezdés a) és c) pont]. Ezért őt 3 év 2 hónap börtönbüntetésre, 100 napi tétel, napi tételenként 2.000 forint, összesen 200.000 forint pénzbüntetésre és mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte;

- IV. rendű terheltet bűnösnek mondta ki 1 rendbeli társtettesként elkövetett rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont] és 1 rendbeli társtettesként elkövetett rablás büntetében [Btk. 365. § (2) bekezdés, (3) bekezdés a) és c) pont]. Ezért őt 3 év 8 hónap börtönbüntetésre, 100 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint, összesen 150.000 forint pénzbüntetésre és mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett továbbá mindhárom terheltet érintően az előzetes fogvatartás beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsáthatóságról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnyogi költségről.

A mindhárom terhelt tekintetében védelmi fellebbezések alapján másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla a 2015. június 15. napján tartott nyilvános ülésen meghozott és 2015. június 24. napján kihirdetett Bf.II.9/2015/37. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet mindhárom terhelt tekintetében megváltoztatta:

- a bűncselekményeik 1 rendbeliségére utalást mellőzte,
- (szabadságvesztés) büntetésüket fegyházban rendelte végrehajtani; egyebekben az I. rendű, II. rendű és IV. rendű terhelt tekintetében helybenhagyta az elsőfokú ítéletet.

Az elsőfokú bíróság által megállapított (elsőfokú ítélet 8-11. oldal), és a másodfokú bíróság által - mindössze a vád, a vádmódosítás és az áttétel adataival kiegészített (másodfokú ítélet 7. oldal 5. bekezdésétől 8. oldal 2. bekezdésével bezárólag) - irányadónak vett (másodfokú ítélet 7. oldal 3. bekezdés) történeti tényállás a következő:

2007. február 9. napja előtt néhány nappal T Gy B helységbeli lakoshoz került tárolásra ismeretlen tulajdonú - minimálisan 23 karton, mindösszesen legalább 11.280 doboz, magyar adójeggyel ellátott Ronhill márkájú - cigaretta összesen 4.963.200 forint értékben. T Gy a cigarettát a felesége tulajdonát képező családi ház melléképületének külön helyiségben, úgynevezett mester kartonokban tárolta, amelyről felesége is tudomással bírt.

Ez az I. rendű terhelt tudomására jutott. Az I. rendű terheltet az V. rendű terhelttel együtt 2007. február 8-án cigaretta csempészés közben az egyik határátkelőn tetten érték, a cigarettát és a szállításához használt személygépkocsiját lefoglalták. Ennek hatására kialakult benne a végső elhatározás, hogy a kárának megtérülése érdekében megszerzi a T Gy-nél tárolt cigarettát. Az I. rendű terhelt terve megvalósításához segítséget kért barátaitól, a II. rendű és V. rendű terheltektől, akiknek cserébe a megszerzett

cigarettából részesedést ígért.

2007. február 9-én a délelőtti órákban az I. rendű terhelt D-n, egy sörözőben találkozott a II. rendű, III. rendű és IV. rendű terheltekkel a részletek megbeszélése végett. A II. rendű terhelt szervezte be a III. rendű és IV. rendű terhelteket, ők pedig beszerveztek két további ismeretlen személyt. Még aznap a délutáni órákban a II. rendű és III. rendű terheltek H-n kibéreltek egy Peugeot típusú narancssárga színű kisbuszt. Később D-én egy presszónál találkozott az I. rendű, II. rendű, III. rendű, IV. rendű, V. rendű terhelt és a két ismeretlen személy.

Innen együtt indultak B-ba a bérelt Peugeot típusú kisbusszal (vezette az V. rendű terhelt, utasa a két ismeretlen személy), a II. rendű Volkswagen Passat típusú személygépkocsijával (vezette a II. rendű terhelt, utasa a III. rendű és IV. rendű terhelt) és az V. rendű terhelt édesanyjának Suzuki Swift típusú személygépkocsijával (vezette az I. rendű terhelt). B-ban a helyi labdarúgó pálya melletti parkolóban álltak meg, ahol az V. rendű terhelt kabátot cserélt, magához vett egy fekete símaszket, és nála volt egy, a házban tartózkodó személyek esetleges ellenállásának leküzdésére magával vitt fegyvernek látszó tárgy is. Valamennyi terhelt tudomással bírt arról, hogy T Gy-nek családja - felesége és gyermeke - van, azonban ő maga az adott időszakban nem tartózkodik otthon, illetve arról is, hogy a betárolt cigarettát társaik akár erőszak alkalmazásával is megszerzik.

A fenti előkészületeket követően az V. rendű terhelt és két ismeretlen társa a kisbusszal a helyszínre mentek. Az V. rendű terhelt maszket viselt, mivel T Gy-höz hasonlóan ő is berettyóújfalu illetőségű és egymással ismerősi viszonyban álltak, valamint nála volt a fegyvernek látszó tárgy is. A két ismeretlen személy nem helyi illetőségű, a sértettel ismeretségi viszonyban nem álltak, ennek ellenére egyikőjük baseball sapkát, a másik kapucnis felsőt viselt.

Az I. rendű, II. rendű, III. rendű és IV. rendű terheltek a gépkocsikban ülve a környéken figyeltek, nehogy T Gy időközben hazamenjen - ezzel biztosítva a bűncselekmény problémamentes végrehajtását. Az I. rendű terhelt mindeközben telefonon folyamatosan tartotta a kapcsolatot a II. rendű és V. rendű terheltekkel.

Miután az V. rendű terhelt és két ismeretlen társa 18 óra 45 perc körüli időpontban - amikor már teljes sötétség volt - a sértett B-u helységbeli házához értek, leparkoltak, majd a kiskaput berúgták és az udvaron keresztül a ház bejárati ajtajához mentek. Észlelve a kutya ugatását ekkor a ház bejárati ajtajához sietett T Gy-né, aki a bejárati ajtót kinyitva szembe találta magát az V. rendű

terhelttel és a két ismeretlen személlyel.

Az V. rendű terhelt kezében a fegyvernek látszó tárggyal felszólította T Gy-nét, hogy a náluk tárolt cigarettát adja át. Ekkor a házban tartózkodott még T Gy-né tizenhét hónapos kislánya, gyk. T F és a nála vendégségben lévő unokaöccse, a tizenkét éves gyk. T T. Gyk. T T látva az eseményeket, telefonon próbált segítséget kérni T Gy-től, azonban ezt az V. rendű terhelt észlelte, kezéből a telefont kikapta (később a ház udvarán eldobta). A fenyegetés hatása alatt álló T Gy-né és gyk. T T ellenállást nem tanúsítottak.

A behatolók a ház melléképületének külön helyiségéhez mentek, bejárati ajtaját a leeresztett redőnnyel együtt berúgták, ott a cigarettát megtalálták. Mindhárman elkezdték az összesen 23 karton cigarettát a ház előtt álló kisbuszba pakolni, amikor a pakolás végére személygépkocsival megérkezett T Gy. A ház előtt megállt, kiszállt, a kisbusz felé indult. Az V. rendű terhelt ekkor a fegyvernek látszó tárgyat T Gy-re fogta, a személykocsiba visszaültette, és felszólította, hogy tolasson hátra, különben lelövi.

T Gy a felszólításnak eleget tett, így a behatolóknak sikerült „az erőszakkal, jogtalanul eltulajdonított cigarettát megtartani”, abból menekülés közben egy karton cigarettát az udvaron hátrahagytak, a kisbusszal a helyszínről elhajtottak.

T Gy elindult, de végül nem vette őket üldözőbe, hanem telefonon értesítette a rendőrséget.

Az V. rendű terhelt és két ismeretlen társa az I. rendű, II. rendű, III. rendű és IV. rendű terheltek társaságában az összesen 22 karton 4.743.200 forint értékű cigarettát a II. rendű terhelt családjának D melletti tanyájára vitték, és ott a korábbi megbeszélésnek megfelelően a cigarettát háromfelé elosztották.

A cigaretta egy részének, 7-7 kartonnak az elrejtésében közreműködött S S és D J is - akik a vádirat benyújtása időpontjában V. rendű és VI. rendű terheltként szerepeltek az ügyben, a törvényszék azonban az ellenük 1-1 rendbeli bűnpártolás vétsége miatt indult eljárást a 2013. július 16-án jogerős végzésével elévülés miatt megszüntette (elsőfokú ítélet 20. oldal 4. bekezdés).

S S-től 2007. február 10-én 3280 doboz, míg D J-től 2007. március 1-jén 3500 doboz cigarettát foglaltak le, így a bűncselekménnyel okozott 4.963.200 forint kárból 2.983.200 forint lefoglalás útján, míg 220.000 forint az 1 karton cigaretta helyszínen hátrahagyásával megtérült.

Az elsőfokú bíróság az indokolás tényálláson kívüli részében további tényeket állapított meg (elsőfokú ítélet 41. oldal 5. bekezdés-42. oldal 1. bekezdés, 44. oldal 5. bekezdés, 45. oldal 2. bekezdés, 49. oldal 4. bekezdés-50. oldal 1. bekezdés).

A terheltek telefonos és személyes találkozókon többször

megbeszélték, és igen nagy részletességgel tervelték ki a bűncselekmény elkövetését. Nemcsak a szerepek felosztásában állapodtak meg, hanem egyik személyes találkozásuk után az I. rendű, III. rendű és IV. rendű terheltek terepszemlét is tartottak. Ellenőrizték a helyszínt, de T Gy otthon tartózkodott, ekkor ezért nem jártak sikerrel. Tervezésük kiterjedt arra is, hogy a cigarettát az elkövetés után előbb a II. rendű terhelthez viszik, majd onnan továbbszállítják. Az elkövetés előtt közvetlenül a helyi sportegyesület parkolójában még utoljára átbeszélték a teendőket.

Valamennyi terheltnak tudomása volt a következőkről. A T Gy által tárolt cigaretta mennyiségéről, fajtájáról és tárolási helyéről. T Gy-öt az I. rendű és V. rendű terhelte személyesen ismerte, akivel egy helységben laktak, egy csapatban futballoztak. Tudták azt is, hogy T Gy a feleségével és gyermekével él a házban, de éppen nem tartózkodik otthon, mert újonnan vásárolt fehér színű Golf típusú személygépkocsiját az I-II-III-IV. rendű terheltek szemmel tartották, és látták, hogy az a sportcsarnoknál parkolt. Arra nem számítottak, hogy még a pakolás befejezését megelőzően hazaér. Az elkövetés előtt közvetlenül O Cs elhaladt a sértettek háza előtt ellenőrzés céljából, amikor is azt tapasztalta, hogy fény szűrődik ki a ház ablakán, ezért tudták, hogy valaki bizonyosan otthon tartózkodik.

II.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata (alapítélet) ellen az I. rendű, II. rendű és IV. rendű terhelte külön-külön védője nyújtott be külön-külön felülvizsgálati indítványt. Mindhárom védő egyrészt a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) és c) pontjára alapította a felülvizsgálati indítványát.

A védők szerint a terheltek cselekményének törvénysértő minősítése folytán törvénysértő büntetés kiszabására került sor, mert a bűncselekmény helyesen lopásként (a IV. rendű terhelte védője szerint vagylagosan önbíráskodásként) minősül. Másrészt a védők szerint a Be. 373. §-a (1) bekezdésének III.a) pontjában megjelölt eljárási szabálysértés - az indokolási kötelezettség megsértésére - valósult meg.

Az I. rendű és a II. rendű terhelte védőjének felülvizsgálati indítványa döntően szó szerint megegyezik (olyannyira, hogy az I. rendű terhelte védőjének indítványában is az áll, hogy védencét bűnsegédként marasztalták - holott felbujtóként; az indítványozott lopásként minősítéshez egyik sem jelölte meg a törvényhelyet, és „0-3 évig terjedő” büntetési tételre hivatkoztak - holott a hatályos Btk. 36. §-a 1. fordulatainak értelmében a határozott ideig tartó szabadságvesztés legrövidebb tartama három hónap).

Az I. rendű és a II. rendű terhelte védőjének felülvizsgálati indítványa lényegében megegyezett a IV. rendű terhelte védőjének

felülvizsgálati indítványával (olyannyira, hogy mindhárom indítvány a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontját jelölte meg a felrótt bűncselekmény törvénysértő minősítése folytán törvénysértő büntetés kiszabásának állításához - holott ezt a Be. 416. § (1) bekezdése b) pontjának 1. fordulata alapján lehet kifogásolni).

A felülvizsgálati indítványok gyökere és lényege azon megállapítás kifogásolása, miszerint a három terhelt tudta, hogy a helyszínen a társtettes V. rendű terhelt és két ismeretlen társa majd a cigaretta elvétele során erőszakot alkalmaz. A társtettesek a részesek szándékán túlléptek (az I. rendű és II. rendű terheltek védői ezt egyaránt helytelenül: excessus mandatinak nevezték meg), minőségileg túllépték a részesekkel (felbujtó, bűnsegéd) kialakított, kialakult szándékegységet.

A IV. rendű terhelt védője ennek kapcsán a személy elleni erőszak tudatának hiányát látta abban a - tényálláson kívüli - ténymegállapításban, hogy korábban (T Gy) sértett jelenléte miatt hiúsult meg a mellékhelyiségben tárolt cigaretta dolog elleni erőszakkal (betörés) elvétele. Mindhárom terhelt védője e körben elégtelennek találta a bíróság jogesetekre hivatkozását (nyilván az elsőfokú ítélet 46. oldalának 3. bekezdésére utaltak).

A felülvizsgálati indítványok a kifogásolt megállapítást az indokolási kötelezettség megsértésére vezették vissza.

Mindhárom terhelt védője ellentmondásosnak látta T Gy és T Gy-né sértettek tanúvallomásait, és kifogásolták, hogy a bíróságok az ellentmondásokat maradéktalanul nem oldották föl. Az I. rendű és II. rendű terheltek védői részletezték, hogy a sértettek tanúvallomásaiból milyen ellentmondások értékelése maradt ki a mérlegelésből.

Az I. rendű és II. rendű terheltek védői szerint a BH 2010.117. szám alatt közzétett jogeset még csak azt tartalmazta, hogy az indokolási kötelezettség megsértését jelenti, ha a megtámadott határozat indokolása - tény vagy jogkérdés kapcsán - oly mértékben hiányos, hogy abból nem állapítható meg, mire alapozta a bíróság a döntését. Ehhez képest a Kúria joggyakorlat-elemző csoportjának összefoglaló véleménye már több szempontot adott. Eszerint az indokolási kötelezettség megsértését jelenti, ha az indokolás nem vagy nem elégséges és szükséges mértékben tartalmazza, hogy a bíróság mit vett számba, mit mérlegelt, illetve értékelt a ténymegállapítás és a jogkövetkeztetés érdekében.

A IV. rendű terhelt védője úgy látta, hogy védencének az erőszakot is átfogó tudattartalma kétséget kizáróan nem bizonyított, mert az id. F M által készített hangfelvételen nem jogász végzettségű szülők tettek csak rablásról megjegyzéseket, viszont egyetlen

terhelt sem beszélt rablásról, és az a bűnpártolás miatt korábban vád alatt álltak (O Cs, D K, D J, S S) tanúvallomásai alapján sem állapítható meg. Ezen túl figyelmen kívül maradt, hogy az eredeti vád önbíráskodás volt, az csak vádmódosítással lett rablás. A IV. rendű terhelt védője hiányolta a közvetett bizonyítékok zárt logikai láncolatát (BH 2003.145., BH 1977.484.).

A védők mindezek alapján a minősítés megváltoztatását és a büntetés enyhítését, másodlagosan a jogerős marasztaló döntés hatályon kívül helyezését és új elsőfokú eljárás elrendelését indítványozták.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1492/2015/1. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben a törvényben kizártnak, részben alaptalannak találta.

A Legfőbb Ügyészség emlékeztetett arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban tényálláshoz kötöttség érvényesül. A jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó [Be. 423. § (1) bekezdés], és nem támadható. A valójában nem a bűnösséget, hanem a bűncselekmény minősítését sérelmező részében az indítványok a törvényben kizártak, mert azt nem az irányadó tényállás alapul vételével kifogásolják.

Az irányadó tényállás tartalmazza, hogy valamennyi terhelt tudomással bírt arról, hogy T Gy-nek családja van - felesége és gyermeke -, azonban ő maga nem tartózkodik otthon, illetve arról is, hogy a betárolt cigarettát társaik akár erőszak alkalmazásával is megszerzik. Ugyancsak a tényállás részét képezi az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok értékelése körében tett azon megállapítása is, mely szerint az I-II-III-IV. rendű terheltek tudomással bírtak arról is, hogy az V. rendű terhelt fegyverrel indult a helyszínre. A terheltek tudattartalmára vonatkozó ténymegállapítás miatt az indítványoknak a túllépésre történt hivatkozása a tényállás támadását jelenti, ezért érdemben nem vizsgálható.

A Legfőbb Ügyészség a Kúria egységes gyakorlatára hivatkozással kifejtette, hogy az indokolási köteleesség felülvizsgálati eljárásra okot adó megsértése nem állapítható meg, ha az ügydöntő határozat(ok)ból kitűnik az eljáró bíróság-(ok)nak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és értékelő tevékenysége, továbbá az, hogy az érdemi döntésben kifejeződő jogi álláspontját - a bűnösséggel, a minősítéssel, a büntetéssel és/vagy intézkedéssel kapcsolatban - mire alapozta; a bizonyítékok értékelése körében levont következtetések helyessége, az értékelés eredménye kívül esik a feltétlen eljárási szabálysértések körén, az tartalmilag az ügydöntő határozat megalapozottságának felülvizsgálati eljárásban meg nem engedett támadása (BH 2013.10.).

A Legfőbb Ügyészség külön is utalt a másodfokú ítélet 9. oldalának 3-4. bekezdésében foglaltakra. Aszerint:

- „A sértettek ugyan minden részletkérdésben valóban nem tettek egyező vallomást, de abban egységes volt előadásuk, hogy három elkövető tört rájuk az esti órában, az egyik fegyvernek látszó tárggyal fenyegetett és e fenyegetés hatására adták át a dohányárut;

- az I. rendű, II. rendű és IV. rendű terheltek tagadták, hogy tudomással bírtak volna arról, miszerint erőszak útján kerül sor a cigaretta elvételére. Ennek ellentmond azonban, hogy az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tények szerint tudtak arról, hogy tartózkodnak otthon az esti órában, a maszk és a fegyvernek látszó tárgy használatáról való tudomásuk pedig helyessé teszi azt a ténybeli következtetést, hogy valamennyi vádlott előtt ismert volt az elvétel erőszakos, fenyegető, rablást megvalósító módja.”

A Legfőbb Ügyészség mindhárom terhelt tekintetében a megtámadott határozat tanácsülésen történő hatályában fenntartását indítványozta.

Az I. rendű terhelt az észrevételében alaposnak tartotta védőjének felülvizsgálati indítványát, és azzal egyetértve állította maga is, hogy a bíróságok megsértették az indokolási kötelezettségüket.

Az I. rendű terhelt védője az észrevételében azt hangsúlyozta, hogy nem lehet a túllépést egyszerűen ténykérdésként kezelni. Hivatkozott két felülvizsgálati határozatra (Bfv.I.1300/2014., Bfv.II.1256/2015.), és az utóbbiból azt idézte, hogy a tényállás részévé tett tudati tények kapcsán „a vitathatóság csak akkor eshet el, amennyiben a szűkebb értelemben vett tényállásba [Be. 258. § (3) bekezdés c) pont] tartozó külső, a külvilágban megjelenő tényekből, életbeli jelenségekből a belső tények valóban következnek”. Azaz felülvizsgálati eljárásban érdemben vizsgálhatóak a tudati tények, ezért a felülvizsgálati indítványának elfogadását kérte.

III.

A Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati indítványok nem alaposak, és a tényállás támadásában álló részükben a törvényben kizártak.

I.

Mindenekelőtt abból indult ki, hogy a felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amelyre csak a jogszabályban meghatározott feltételek szerint nyílik törvényes lehetőség.

A felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, és az a felülvizsgálati indítványban nem támadható [Be. 423. § (1) bekezdés]. Felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak sincs helye [Be. 419. § (1) bekezdés, 388. § (2) bekezdés]. A jogkövetkeztetések helyessége kizárólag az irányadó

tényállás alapulvételével vizsgálható.

Ennek megfelelően a felülvizsgálat során nemcsak maga a tényállás, hanem mindaz, ami a tényállás megállapításához vezetett, támadhatatlan. A tényállás megalapozottsága, a bizonyítékok mikénti mérlegelése sem külön-külön, sem pedig egymás viszonyában nem vizsgálható. Nincs lehetőség a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének, s ezen keresztül a bűnösség kérdésének, valamint a - minősítéssel kapcsolatos, vagy más büntető anyagi jogi szabály sérelme nélkül - kiszabott büntetés, illetve annak mértéke vitatására.

A tényállás irányadósága olyan erős szabály, hogy a felülvizsgálati eljárásban a büntető anyagi jog szabályainak a megsértése az alapeljárásban megállapított tényállás alapján bírálendő el abban az esetben is, ha a tényállás hiányos, nem kellően felderített, vagy ellentétes az iratok tartalmával (BH 2004.102.). Az irányadó tényállásból elvenni, vagy ahhoz hozzátenni sem lehet.

A tényálláshoz kötöttség ténybeli terjedelmét a felülvizsgálati ügyekben folytatott gyakorlat a támadott ügydöntő határozat szó szoros értelmében vett tényállást megállapító részében megállapított tényeknél tágabban vonja meg. A tényállás részének, és ezáltal a felülvizsgálati eljárásban is irányadó ténynek tekinti mindazokat a ténymegállapításokat, amelyeket a bíróság határozatszerkesztési következtelenség folytán nem az ún. tényállási részben, hanem a határozat egyéb (rendszerint a bizonyítékértékelő) részében, de a bizonyítás alapján a bizonyítási eszközök értékelésével vagy ténybeli következtetés útján rögzített. A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényálláshoz tartozónak kell tekinteni a jogerős határozat indokolása bármely részében szereplő minden ténymegállapítást, amely az elbírált bűncselekmény büntetőjogi megítélésénél jelentős (EBH 2013.B.2.ind., BH+ 2014.9.388.I., BH 2013.237., BH 2013.53., BH 2006.392.).

Az ítéleti tényállás személyi és történeti részében rögzített ténymegállapítások nem kizárólag fizikai jellegű külső történések, de ún. belső történések, tudati tények is lehetnek (BH 2005.167.). A tudattartalom ténybeli megállapítása lehet a tényállás része, ezért a tudati tények a felülvizsgálati eljárásban nem vitathatóak (BH 2011.3.).

Egyfelől a tényből tényre vont következtetés is tény, másfelől a jogkövetkeztetésnek is ténybeli alapon kell nyugodnia. Ebből pedig az következik, hogy ha - mivel az ítéleti tényállás részei lehetnek a tudati tények is - az irányadó tényállás egyidejűleg akár primer, akár sekunder tényként és értelemszerűen jogkövetkeztetésként is tartalmazza az elkövető cselekvésével kapcsolatos tudati tényeket, akkor ezekre is érvényesül a támadhatatlanság szabálya (Bfv.II.1643/2015/4.).

Mindemellett kétségtelen, hogy a tudattartalom vizsgálata perdöntő. Az elkövető tudatának tartalma törvényi tényállási elem. A tárgyi oldal elemeinek (elkövetési magatartás, eredmény stb.) a külvilágban való megnyilvánulása tény, és az elkövető ahhoz való akarati viszonyulása az ún. alanyi okozatosság. Ez a viszonyulás az elkövetőn belüli, a külvilágtól elzárt, ezért az elkövetési magatartásról (eredményről stb.) való, tudatban előzetesen, illetve egyidejűen meglévő képzet mindig csak valamely, a külvilágban megjelenő fizikai, illetve mérhető (számszaki stb.) tényből következtetéssel ragadható meg, s mint ilyen ténykérdés. Mindez egyben azt is jelenti, hogy mindig közvetett bizonyítás a tudati tények

(szándékosság, gondatlanság) bizonyítása. (EBH 2012.B.24. ind.)

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen - eltérően az indítványokban megjelölt Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontjától - a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjának 1. fordulata alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak.

Az indítványok - amint arra fentebb már utalás történt - alapvetően annak megállapítását kifogásolták, hogy a felülvizsgálattal érintett három terhelt tudta, miszerint a helyszínen az V. rendű terhelt és két ismeretlen társa majd a cigaretta elvétele során, annak érdekében erőszakot alkalmaz.

Az irányadó tényállás egyértelműen tartalmazza, hogy valamennyi terhelt tudomással bírt arról, hogy T Gy-nek családja - felesége és gyermeke - van, azonban ő maga az adott időszakban nem tartózkodik otthon, illetve arról is, hogy a betárolt cigarettát társaik akár erőszak alkalmazásával is megszerzik.

Ezek a tudati tények nemcsak azért támadhatatlanok, mert ténymegállapításként az irányadó tényállás részét képezik, hanem azért is, mert e két fontos tény értelemszerűen kapcsolódik egymáshoz és egyéb megállapított tényekhez.

Az I. rendű terhelt védője által hivatkozott Bfv.II.1256/2015/5. számú határozat vonatkozó része (a tényállás részévé tett tudati tények kapcsán „a vitathatóság csak akkor eshet el, amennyiben a szűkebb értelemben vett tényállásba [Be. 258. § (3) bekezdés c) pont] tartozó külső, a kívülvilágban megjelenő tényekből, életbeli jelenségekből a belső tények valóban következnek”) éppen ezt jelenti. Vagyis azt, miszerint a felülvizsgálattal érintett három terhelt tudta, hogy társaik a helyszínen akár erőszakot is alkalmaznak.

Az irányadó tényállásban szerepel, hogy a terheltek az elkövetést előzetesen részletekre menőig kitervelték, az elkövetéssel korábban is próbálkoztak, de az T Gy otthon tartózkodása miatt megghiúsult. Tervüket B-ban a sportpálya parkolójában ismételten átbeszélték. O Cs révén a sértett házát is ellenőrizték. O Cs azt tapasztalta, hogy fény szűrődik ki a ház ablakán, ezért tudták, hogy valaki bizonyosan otthon tartózkodik.

A korábbi próbálkozás sikertelenségéből - szemben a IV. rendű terhelt védőjének vélekedésével - önmagában nem következik, hogy a három terhelt szándéka nem terjedt ki aktuálisan sem személy elleni erőszak alkalmazására.

A ház közelében maradt terheltek, köztük a felülvizsgálattal érintett három terhelt - az I. rendű és V. rendű terhelt ismeretei alapján - megtudták, hogy T Gy nincs odahaza, azaz kedvező alkalom nyílt számukra. Az a körülmény pedig nem rettentette el őket a bűncselekmény végrehajtásától, hogy más viszont tartózkodik ott. A kora esti időpontra és a lakásban égő lámpa fényére figyelemmel arra kellett számítaniuk, hogy az odahaza tartózkodó személy még fenn van, és észlelése nélkül aligha juthatnak a melléképületben tárolt cigarettához, mert később a melléképület ajtaját berúgták, amiből következik, hogy észrevétlen behatolásra nem volt lehetőségük. T Gy-né esetleges észlelésére fel kellett készülniük, és ez meg is történt, amikor a sportpálya parkolójában az V. rendű terhelt kabátot váltott, maszkot és fegyvernek látszó tárgyat vett magához. Ez nem spontán cselekvés volt, amit viszont a ház közelében maradt terhelteknek, s köztük a felülvizsgálattal érintett három terheltnek szükségszerűen észlelniük kellett, hiszen ekkor nem egyszerűen megálltak, hanem a végső

megbeszélésüket tartották.

A céltudatos terhelti felkészülést mutatja, hogy annak jelentős részeként a helybéli V. rendű terhelt maszkot és fegyvernek látszó tárgyat vitt magával, vagy legalábbis vett magához. A felkészülés pedig célzottan az ellen irányult, aki odahaza van, és esetlegesen észleli a behatolók megjelenését. Akkor ugyanis, amikor T Gy-né a kutyák ugatására felfigyelt, és kinyitotta a bejárati ajtót, azonnal szembe találta magát az V. rendű terhelttel és a másik két ismeretlen személlyel. A helyszínen cselekvő személyek tehát nem a cigarettát rejtő melléképülethez mentek, hanem egyenesen a ház bejáratához.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság tényből tényre helytállóan vont következtetéssel állapította meg, hogy valamennyi terhelt tisztában volt és tudott a személy elleni erőszak lehetséges alkalmazásáról. A fegyvernek látszó tárgy kapcsán az már nem szorul taglalásra, hogy annak felmutatása önmagában elegendő mérvű fenyegetés bárkivel szemben, miként a jelen ügyben is elegendőnek bizonyult az esetlegesen ellenszegülő akarat lenyűgözésére, kiiktatására.

A részletezett tényállás és érvelés alapján nem kétséges, hogy a védők által felvetett túllépés a terheltek között kialakul szándékegységen fikció, amely nem a bíróságok által megállapított tényálláson alapul.

Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a konzekvens ítélkezési gyakorlatot tükröző jogesetek lényege a jelen ügyben is érvényesül, általános érvényű. „A más dolgának elvételére készülőkben - értelemszerűen - eleve föl kell, hogy merüljön az elkövetési mód vagylagossága, tehát az, hogy sor kerülhet erőszak, fenyegetés igénybevételére. Az elkövetési mód előre látható vagylagossága iránti közöny szabad mandátumot ad a <végrehajtóként> cselekvő számára, ami az elkövetésben felbujtással és/vagy bűnsegéllyel közreműködő felelősségét a <végrehajtó> cselekvőségéhez rendeli, ha a felbujtó és/vagy a bűnsegéd a közreműködésének - noha tehetné - maga nem állít korlátot. Tehát nem köti meg az elkövetőt, a tettest mindenekelőtt az elkövetés helyének, idejének és módjának a megválasztásában.” (BH 2013.237. ind. - idézve elsőfokú ítélet 46. oldal 2. bekezdésében).

A ház közelében maradt terheltek, köztük a felülvizsgálattal érintett három terhelt kétségtelenül szándékegységben volt, és maradt mindvégig a „végrehajtókkal”, amit jól mutat, hogy előzetes tervüknek megfelelően velük együtt vettek részt a megszerzett javak biztosításában.

Az elsőfokú bíróság tehát egy elvontan megfogalmazott elvet, a részesnek a tettes részére nyújtott szabad mandátum elvét alkalmazta, felismerve, hogy aktuális feltételei a jelen ügyben is megvalósultak. A védők egyike sem hivatkozott olyan, a tényállásban rögzített tényre, amely szerint a három terhelt a közreműködését a személy elleni erőszakot vagy fenyegetést kizáróan korlátozta volna, ezért az eltérő tudattartalom pusztá állításával utólagosan, a felülvizsgálati eljárásban sem teremthető meg ennek az alapja.

A Kúria a tényállást támadó részében a felülvizsgálati

indítványokat - egyetértve a Legfőbb Ügyészség álláspontjával - a törvényben kizártnak értékelte, amely okból elutasításuknak volna helye [Be. 421. § (2) bekezdés 1. mondat 1. fordulat]. A felülvizsgálati indítványok érdemi elbírálásra az indítvány egyéb érvelése miatt került sor.

A terhelteknek felrótt cselekmények minősítését sérelmező indítványok törvényben kizártsága folytán a büntetéskiszabás önmagában a felülvizsgálat tárgyát nem képezheti (BH 2005.337.III.). Erre még akkor sem volna törvényes lehetőség, ha a Kúria a felrótt cselekmények minősítését érdemben vizsgálva anyagi jogszabálysértést nem észlelt volna (EBH 2011.2387.).

2.

A védők az indítványaikban azt állították, hogy az alapügyben eljáró bíróságok nem tettek eleget indokolási kötelezettségüknek. Az I. rendű és II. rendű terheltek védői e vonatkozásban is egyértelműen az irányadó tényállás támadásán keresztül kifogásolták a felrótt cselekmény minősítését. Kifejezetten a bizonyítékok mérlegelését támadták azzal, hogy hiányolták a terhelti vallomások egymás közötti és egyes tanúvallomásokkal szembeni ellentmondásainak feloldását.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontja, illetőleg a Be. 373. § (1) bekezdésének III.a) pontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a büntetés kiszabása, illetve az intézkedés alkalmazása tekintetében a bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan.

A Kúria az 1. BKv számú kollégiumi véleménye C. pontjában a Be. 373. § (1) bek. III. pont a) és b) alpontjához fűzött értelmezésének 2. pontjában kifejtette, hogy az indokolási kötelezettség megsértése fűződhet ténykérdésekhez és jogkérdésekhez. A ténykérdésekkel kapcsolatos indokolási kötelezettség megsértése egyrészt nem azonos a megalapozatlanság kérdésével, másrészt akkor tekinthető elmulasztottnak, ha „nem állapítható meg belőle, mire alapította a bíróság a döntését”, a jogi indokolási kötelezettség megsértése hasonlóképpen akkor áll elő, ha „nem állapítható meg belőle, még jogi következtetés útján sem, hogy milyen jogszabályon alapul valamely büntetőjogi főkérdésben hozott döntés” - és ezáltal mindkét esetben meghiúsul az érdemi felülbírálat.

Ennek megfelelő az ítélkezési gyakorlat is. „Az indokolási kötelezettség megszegése csak akkor eredményez feltétlen hatályon kívül helyezést és felülvizsgálatot is megalapozó eljárási szabálysértést, ha a megtámadott határozat indokolása tény vagy

jogkérdés tekintetében oly mértékben hiányos, hogy abból nem állapítható meg, a bíróság mire alapozta a döntését" (EBH 2011.2387., EBH 2010.2210., BH 2010.117.).

Az indokolási kötelezettség elmulasztása révén azonban nem vizsgálható a bűnösség megállapításának, a felmentésnek, az eljárás megszüntetésének, a büntetéskiszabásnak, illetve az intézkedés alkalmazásának anyagi jogi helyessége, azaz a bírói értékelés eredménye az indokolási kötelezettség teljesítésével kapcsolatos vizsgálatnak nem tárgya, mivel a mérlegeléssel szembeni, eltérő értékelést célzó támadás ezúton sem lehetséges, illetve az a - tényállás támadhatatlanságát előíró - Be. 423. §-a (1) bekezdésének megkerülését jelentené (BH 2012.32.).

Az eljáró bíróságok az alapítéletből kitűnően a szükséges és elégséges mértékben eleget tettek az indokolási kötelezettségüknek: a vádhoz kötöttség keretein belül a lefolytatott bizonyítás alapján állapították meg a történeti tényállást, a bizonyítékokat számba vették, egyenként és összességében értékelték, az alkalmazott anyagi és eljárási jogi szabályhoz vezető következtetéseiket, azaz jogi álláspontjukat is felvázolták. Okfejtésük minden releváns tekintetben követhető, ezáltal ellenőrizhető volt. Így - szemben az indítványokban foglaltakkal, és egyetértve a Legfőbb Ügyészség indokaival - eleget tettek indokolási kötelezettségüknek.

3.

A büntetéskiszabás önmagában a felülvizsgálat tárgyát nem képezheti (BH 2005.337.III.). A büntetés kiszabásának felülvizsgálatára csak a bűncselekmény törvénysértő minősítése, illetve a büntetőjog más szabályainak megsértése esetén van lehetőség (BH 2006.390.). A büntetés - és értelemszerűen a büntetés kiszabása - önmagában akkor eshetne felülvizsgálat alá, ha az - a minősítésen túl - a büntető törvény valamely mérlegelést nem tűző rendelkezésébe ütközve volna a nemében és/vagy mértékében törvénysértő (BH 2012.239.).

A büntetéskiszabás törvényben meghatározott elvei (korábbi Btk. 83. §, hatályos Btk. 80. §), miként a nem jogszabályban, hanem az 56. BKv számú büntető kollégiumi véleményben meghatározott büntetéskiszabási tényezők nem képeznek törvényi, eltérést nem engedő parancsot, ezért kifogásolásuk nem is alapozhatja meg a felülvizsgálatot.

A minősített (fegyveresen elkövetett) rablás büntette öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztés. Ehhez képest az I. rendű terhelttel szemben kiszabott 4 év 6 hónap, a II. rendű terhelttel szemben kiszabott 6 év, a II. rendű terhelttel szemben kiszabott 3 év 2 hónap és a IV. rendű terhelttel szemben kiszabott 3 év 8 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés neme és tartama egyaránt törvényes.

A büntetés kiszabása körében jelentős az időmúlás enyhítő hatása, ha a vádlottnak fel nem róhatóan az elbírált cselekmény óta öt esztendő eltelt (BH 2003.177.II.). A jelen ügyben az elkövetéstől (2007. február 9.) a jogerős elbírálásig (2015. június 24.) eltelt bő nyolc év formális figyelembe vételt nem engedett.

4.

A rablás csoportos elkövetésének megállapítása - miután a helyszínen az V. rendű terhelt és két ismeretlen személy cselekedett, azaz hárman valószínűsítették meg a törvényi tényállás elemeit - vitán felül áll.

A Kúria az I. rendű és II. rendű terhelt tekintetében azonban utal még a 2/2000. BJE számú büntető jogegységi határozatra. A szerint: csoportosan elkövetettnek minősül a bűncselekmény [1978. évi IV. törvény (korábbi Btk.) 137. § 13. pont, illetőleg: Btk. 459. § (1) bekezdés 3. pont], ha három vagy több személy a bűncselekmény helyszínén vagy annak közelében tettesként (társtettesként), illetve - a tettes (társtettes) mellett - részesként: bűnsegédként vagy önállóan nem értékelhető bűnsegédi magatartást is kifejtő felbujtóként vesz részt a bűncselekmény elkövetésében.

Az I. rendű terhelt felbujtásába beleolvadt a bűnsegély, a II. rendű terhelt kizárólag bűnsegéd volt. Az I. rendű és II. rendű terhelt a helyszín közelében figyellel biztosították a „végrehajtók” cselekvőségének zavartalanságát.

5.

Az elsőfokú bíróság a büntető törvény időbeli hatályát vizsgálva hivatkozott az ún. középértékes szabályra is (elsőfokú ítélet 53. oldal 2. bekezdés).

Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre - amit a másodfokú bíróság nem korrigált -, hogy mivel az ún. középértékes szabály az elkövetéskor még nem létezett, ez az elkövetéskor hatályos büntető törvény alkalmazandóságát alapozta meg. A kérdéses szabály az alkalmazandó büntető törvény meghatározása körében nem döntő tényező. Az a szabály, hogy határozott időtartamú szabadságvesztés kiszabása esetén a büntetési tételkeret középértéke az irányadó, nem érintette azt a másik rendelkezést, miszerint a bíróságnak a büntetés törvényben írt keretein belül, az egyéniesítés követelményét alapul véve kell kiszabnia a tetтарыыos büntetést, azaz a középértéktől el lehet térni, s azt is csak jelentős eltérés esetén kell megindokolni (BH 2001.354., pl. Bfv.II.547/2014/5.).

6. Az elsőfokú bíróság a rablás rendbeliségéről az ítélete 49. oldalának utolsó és 50. oldalának 1. bekezdésében fejtette ki az álláspontját. Ennek lényege szerint a rablás rendbeliségének meghatározásánál „alapvetően azon elv érvényesül, hogy annyi rendbeli rablás jön létre, ahány sértett vagyoni jogának sérelmére

valósult meg a bűnös tevékenység". Természetes egység, ha az elkövető dolog elvétele érdekében többekkel szemben alkalmaz erőszakot, vagy - a jelen ügyben - fenyegetést.

A helyszín közelében maradt terheltek nem számítottak T Gy jelenlétére, illetve megjelenésére. Az elsőfokú bíróság a cselekménysort kettébontotta. A T Gy-né sérelmére elkövetett egy rendbeli, a dolog elvételére irányuló, fenyegetést alkalmazó - a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjának 2. fordulata alapján büntetendő - rablás mellett a T Gy sérelmére „újabb helyszínen” elkövetett további egy rendbeli, a már eltulajdonított dolog megtartására irányuló, fenyegetést alkalmazó - a Btk. 365. §-ának (2) bekezdése szerint minősülő - rablást is megállapított. A T Gy-né és T Gy sérelmére elkövetve egy-egy, azaz két rendbeli rablásban az V. rendű terhelt társtettesként, míg T Gy-né sérelmére elkövetett rablásban az I. rendű terhelt felbujtó, a II. rendű, III. rendű és IV. rendű terhelt egyaránt bűnsegéd volt.

A másodfokú bíróság az ítéletének 13. oldal 2. bekezdésében és 14. oldal 1. bekezdésében a rablás két rendbeliségét azzal találta helytállónak, hogy az elkövetés során két személlyel szemben alkalmaztak fenyegetést, és a birtokukban lévő cigaretta a közös tulajdonuk volt. A másodfokú bíróság annyiban korrigálta az elsőfokú bíróság minősítését, hogy az V. rendű terhelt cselekménye - mivel nem tetten ért tolvaj, hanem tetten ért rabló - T Gy-t érintően is a Btk. 365. §-a (1) bekezdésének a) pontja (közelebbről: 2. fordulat) szerint minősül.

A Kúria abban egyetért a másodfokú bírósággal, hogy „(a) dohányárunak a gépjárműbe való berakásával még nem fejeződött be a rablási cselekménysor. A sértetteknek ugyanis volt még lehetősége a cigaretta védelmére kelni”. Következtetésével viszont nem ért egyet.

A Kúria abból indult ki, amit - eltérően az eljáró bíróságok álláspontjától - az ítélezési gyakorlat az anyagi jog terén összegző Magyar Büntetőjog, Kommentár a gyakorlat számára 2013 (HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó, Budapest) 3. kiadása tartalmaz:

„A rablási egységgel, illetve halmazattal kapcsolatos problémák megoldása kapcsán általános rendező elvként fogadható el, hogy a rablás annyi rendbeli, ahányszor a törvényi tényállás (egyrészt az erőszak, fenyegetés, öntudatlan vagy védekezésre képtelen állapotba helyezés, másrészt dologelvétel) teljes egészében megvalósul, vagyis a személyt érintő kényszerhez külön vagyoni érdeksérelem is társul. Ehhez képest egy- és nem többrendbeli a rablás, ha az elkövető egyszeri (egy sértettet érintő) dologelvétel érdekében több személlyel szemben alkalmaz erőszakot vagy fenyegetést (pl. a pénzszállító járműben lévő pénzt az elkövető több biztonsági őrt megfenyegetve tulajdonítja el).”

A cigaretta tulajdonjoga nem nyert tisztázást, ám kétségtelenül T Gy és T Gy-né közös birtokában állt. Az I. rendű és V. rendű terheltek az elkövetés előtt anyagi veszteséget szenvedtek. Az I. rendű terhelte a számára idegen dolog, a cigaretta jogtalan eltulajdonítását határozta el, az anyagi veszteségét ebből kívánta pótolni. Ehhez vette igénybe a II. rendű és V. rendű, valamint a II. rendű terhelte bevonásával a III. rendű és IV. rendű terhelte segítségét. Az V. rendű terhelte a fegyvernek látszó tárgyat a kezében tartva T Gy-né ellenében a cigaretta elvétele érdekében élet elleni, vagy legalábbis testi épség elleni közvetlen fenyegetést alkalmazott, s felhívta az átadásra. T Gy-né és gyk. T a fenyegetés hatása alatt ellenállást nem tanúsított. Ezt követően az V. rendű terhelte és két ismeretlen társa - további dolog elleni erőszakkal - a cigarettához jutottak, és megkezdték annak a kisbuszba pakolását. A dologelvétel ezzel még nem ért véget. A birtokos a birtokából egészében még nem került ki, amikor személygépkocsival megjelent T Gy. Az V. rendű terhelte ekkor a fegyvernek látszó tárgyat ráfogta T Gy-re, és lelövélssel fenyegette meg. Ez az élet elleni közvetlen fenyegetés a dologelvétel befejezését szolgálta. Mivel T Gy hátrátolatott, az V. rendű terhelte a két társával együtt a kisbuszon távoztak, csupán egyetlen karton cigaretta maradt vissza az udvaron. Távozásuk eredményeként szereztek tényleges hatalmat a cigaretták felett, az ekkor került ki a korábbi birtokosok birtokából, és került át a terheltek birtokába. A dologelvétel így módon fejeződött be.

Ehhez képest a Btk. 365. § (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott egy rendbeli rablás valósult meg, mert a közös birtok folytán - miként pl. közös vagyon esetében - a két sértettel szemben alkalmazott fenyegetés ellenére nem jött létre bűnhalmazat. A rablás törvényi tényállása teljes egészében kétszeresen nem valósult meg, miután a két személyt érintő kényszerhez elkülönült vagyoni érdeksérelem nem társult.

Az I. rendű, II. rendű és IV. rendű terhelte tekintetében ez azonban nem járt törvénysértő minősítéssel.

A kifejtettek értelmében a Kúria - a Be. 424. §-a (1) bekezdésének 1. fordulata alapján tanácsülésem, a Be. 420. § (1) bekezdése 1. mondatának 1. fordulata szerinti összetételben eljárva, s miután a hivatalból lefolytatott vizsgálata eredményeként feltétlen eljárási szabálysértést nem észlelt - a védők felülvizsgálati indítványainak nem adott helyt, és a megtámadott határozatot - a Be. 426. §-a alapján - az I. rendű, II. rendű és IV. rendű terhelte tekintetében hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416. § (4) bekezdésének b)

pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418. §-ának (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a bíróság - a Be. 421. §-ának (3) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2016. március 9.

Dr. Molnár Gábor Miklós s. k. a tanács elnöke, Dr. Feleky István s. k. előadó bíró, Dr. Tuba István s. k. bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági ügyintéző
NYM